

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 573/2526

นายสุนทร โพธิ์แทนโจทก์ สหกรณ์ออมทรัพย์ครูกาฬสินธุ์ จำกัดฯ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 27,
พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 27

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อโจทก์ทำงานถึงอายุ 60 ปีแล้วมีการต่ออายุการทำงานออกไปคราวละ 1 ปี จนกระทั่งโจทก์มีอายุครบ 65 ปีนั้น การต่ออายุการทำงานแต่ละคราวเป็นเพียงการขยายกำหนดเวลาจ้างเดิมออกไป ไม่ใช่ตกลงทำสัญญาจ้างกันใหม่ จึงเป็นสัญญาจ้างที่มีได้กำหนด ระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอนอยู่เช่นเดิม แม้จำเลยจะเลิกจ้างโจทก์เมื่อครบกำหนดระยะเวลาที่ต่ออายุการทำงาน จำเลยก็ต้องจ่ายค่าชดเชยวัตถุประสงค์ตามข้อบังคับสหกรณ์จำกัดการจ้างสุทธิ ของสหกรณ์ การจ้างสุทธิเป็นโบนัสแก่เจ้าหน้าที่สหกรณ์จึงแสดงว่าสหกรณ์จำกัดการจ้างสุทธิเพื่อกำไรในทางเศรษฐกิจการจ่ายค่าชดเชยเป็นหน้าที่ของนายจ้างตาม กฎหมายคุ้มครองแรงงานการไม่ปฏิบัติตามเป็นความผิดอาญา ถือว่าเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จึงไม่อาจจะจับไปด้วยเหตุที่ลูกจ้างถอนคำร้องเรียนต่อพนักงานตรวจแรงงานเพื่อเตือนจำเลยให้จ่ายค่าชดเชยจำเลยเสียค่าแห่งความ ซึ่งจำเลยไม่ต้องเสียตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 27 ศาลฎีกาค้นค่าธรรมเนียมนี้ให้จำเลย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยให้โจทก์ออกจากงานที่จ้าง ไม่จ่ายค่าชดเชยให้โจทก์ขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยร้อยละสิบห้าต่อปีนับแต่วันเลิกจ้างจนกว่าจะชำระเสร็จจำเลยให้การว่า จำเลยเป็นนิติบุคคลประเภทสหกรณ์ธณิก จำกัดจ้างโจทก์ทำงานในตำแหน่งผู้จัดการสหกรณ์เมื่อโจทก์มีอายุ 58 ปี โจทก์ต้องออกจากงานเมื่ออายุครบ 60 ปี มีการต่ออายุให้โจทก์คราวละ 1 ปีเรื่อยมาเป็นกำหนดเวลาที่แน่นอนจนโจทก์มีอายุครบ 65 ปีจึงต้องออกจากงานตามระเบียบของสหกรณ์ โดยจำเลยไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ และถือได้ว่าเป็นการจ้างที่มีกำหนดเวลาแน่นอน การดำเนินงานของจำเลยไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงกำไรในทางเศรษฐกิจ เมื่อโจทก์ออกจากงานโจทก์เคยร้องเรียนต่อสำนักงานแรงงานจังหวัดเพื่อเตือนให้จำเลยจ่ายค่าชดเชย แต่ต่อมาโจทก์ถอนคำร้องเรียนโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยและไม่มีอำนาจฟ้อง ขอให้พิพากษายกฟ้องศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า จำเลยต้องจ่ายค่าชดเชยตามฟ้องสำหรับดอกเบี้ยไม่มีสัญญากำหนดอัตราไว้ พิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันเลิกจ้างจนกว่าจะชำระเสร็จจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า การต่ออายุการทำงานแต่ละคราวเป็นเพียงการขยายกำหนดเวลาจ้างเดิมออกไป ไม่ใช่ข้อตกลงทำสัญญาจ้างกันใหม่ภายหลังที่โจทก์มีอายุครบ 60 ปีแล้ว เห็นได้จากการนับเวลาทำงานของโจทก์โจทก์เข้าทำงานในสหกรณ์จำเลยเมื่อโจทก์อายุ 58 ปี ออกจากงานเมื่ออายุ 65 ปี ค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ 6,500 บาท จำเลยจ่ายบำเหน็จให้โจทก์ไปแล้ว 45,000 บาท แสดงว่าการนับเวลาทำงานของโจทก์นับติดต่อกันมาได้ 7 ปีอีกทั้งตลอดระยะเวลาที่มีการต่ออายุการทำงาน โจทก์ก็มีสิทธิลาออกจากงานได้โดยไม่ถือว่าเป็นการผิดสัญญาจ้างดังนี้ สัญญาจ้างระหว่างโจทก์จำเลยจึง

เป็นสัญญาจ้างที่มีได้กำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอนอยู่เช่นเดิมตามข้อบังคับสหกรณ์จำเลย ข้อ 2(9) แจ่งวัตถุประสงค์การดำเนินธุรกิจของจำเลยให้มีการซื้อ แลกเปลี่ยน โอนหรือรับโอน เช่า หรือให้เช่า เช่าซื้อหรือให้เช่าซื้อ จ้างหรือรับจ้าง จ้างนำหรือรับจ้างนำ ขายหรือจำหน่ายซึ่ง ทรัพย์สิน และในข้อ 66 กำหนดการจัดสรรกำไรสุทธิของสหกรณ์ และระเบียบว่าด้วยเจ้าหน้าที่ สหกรณ์ฯ ของจำเลยข้อ 27 กำหนดการจัดสรรกำไรเป็นโบนัสแก่เจ้าหน้าที่สหกรณ์ แสดงว่าจำเลย ดำเนินการเพื่อแสวงกำไรในทางเศรษฐกิจ มิฉะนั้นจะมีกำไรมาจากที่ใดเพื่อจัดสรรแก่สมาชิกและ เจ้าหน้าที่สหกรณ์การจ่ายค่าชดเชยเป็นหน้าที่ของนายจ้างตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานการไม่ ปฏิบัติตามเป็นความผิดทางอาญา ถือว่าเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนเป็นบทบังคับ เด็ดขาด ไม่อาจระงับไปด้วยเหตุที่ลูกจ้างถอนคำร้องเรียนดังกล่าว โจทก์เป็นลูกจ้างประจำของ จำเลย ทำงานติดต่อกันมาเกินสามปี จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย หนึ่งร้อยแปดสิบวันพร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันเลิกจ้างพิพากษายืน ตามสำนวนปรากฏว่าจำเลยเสีย ค่าแต่งทนายความมา 20 บาท เงินค่าธรรมเนียมจำนวนนี้จำเลยไม่ต้องเสียตามพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 27 ให้คืนแก่จำเลย

องค์คณะ

วรา ไวยหงษ์ · ขจร หะวานนท์ · จุฑา จันทรวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/573/2526>